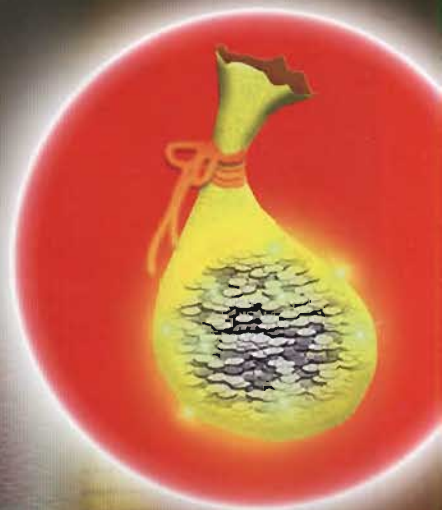
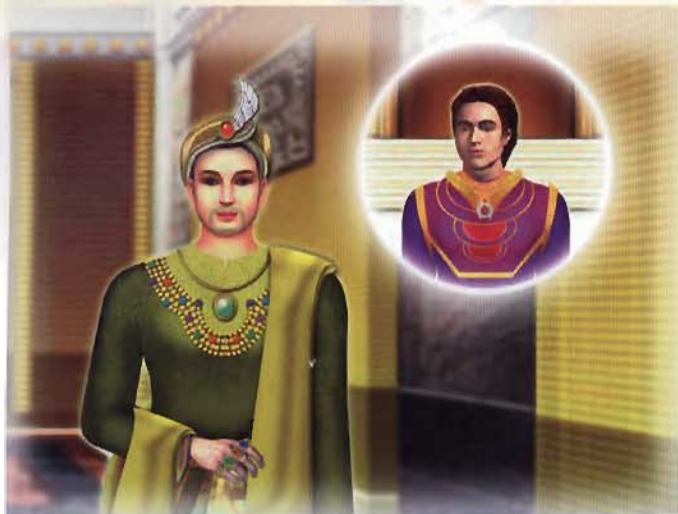

๑๕
กุศโลบายดึงลูกชายให้เข้าวัด

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มีลูกชายคนหนึ่ง ชื่อ กาละ แปลว่า กาลเวลา แต่นายกาละก็เหลือเกิน คล้ายลูกเศรษฐีบางคน คือ พ่อศรัทธาในพระพุทธศาสนา แต่ลูกไม่ศรัทธาเลย พ่อไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า ลูกไม่ยอมเข้าเฝ้า เพราะเดี๋ยวท่านก็จะพูดสั่งขารไม่เที่ยง อย่างนี้เป็นของปฏิกุศล มีความแก่ ความเจ็บ ความตายเป็นธรรมดา ไม่อยากฟังหรอก ยังหนุ่มอยู่

นายกาละเหมือนวัยรุ่นสมัยนี้ แถมเป็นลูกเศรษฐี

ด้วย ไม่อยากพบพระพุทธเจ้า ไม่ปรารถนาจะฟังธรรม ไม่ปรารถนาแม้กระทั่งจะไปอุปฐากพระภิกษุสงฆ์ เวลาท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีนิมนต์พระมา ๒,๐๐๐ รูป อาสนะบุไว้ ๒,๐๐๐ ที่ ลูกกาละมาถวายภัตตาหารพระ ก็ไม่เอาอย่างเดียว

แม้ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีผู้เป็นบิดาจะบอกว่า ลูกทำอย่างนั้นไม่เหมาะ การบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กระทั่งพระสงฆ์ที่มา ไม่ใช่ง่ายเลย การเกิด

เป็นมนุษย์ก็ไม่ใช่ง่าย การได้ฟังธรรมไม่ใช่ง่าย แต่ลูกก็ไม่ได้เชื่อฟังเลย

ท่านเศรษฐีก็กลัวว่า ถ้าลูกเราเป็นอย่างนี้ เอาแต่สนุกเฮฮา โดยคิดว่าตัวเป็นลูกเศรษฐี เต็มวันก็คงจะได้ตกรนกรนแน่ คิดอยู่เสมอ ท่านไม่ยอมให้ลูกท่านตกรนกรน เพราะฉะนั้น จะให้ลูกของเราไปตกรนกรนไม่ได้เด็ดขาดทำอย่างไรจะหาแรงจูงใจให้ลูกเข้าวัดได้ ถ้าเข้าเฝ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะได้ฟังธรรม ท่านเศรษฐีก็นึกได้ว่า ปกติมนุษย์ที่ยังมีกิเลสอยู่ ไม่มีใครที่ปฏิเสธทรัพย์ ต้องการอยากได้ทรัพย์สมบัติทั้งนั้น เราคงจะต้องใช้ทรัพย์ทำลายความเห็นผิดของลูก คิดอย่างนั้นแล้วก็เรียก “กालะ ลูก เอาอย่างนี้ เต็มวันพ่อจะจ้างลูกสัก ๑๐๐ กหาปณะ ให้ลูกไปวัด รักษาอุโบสถศีล ไปแค่นี้แล้วก็กลับมา”

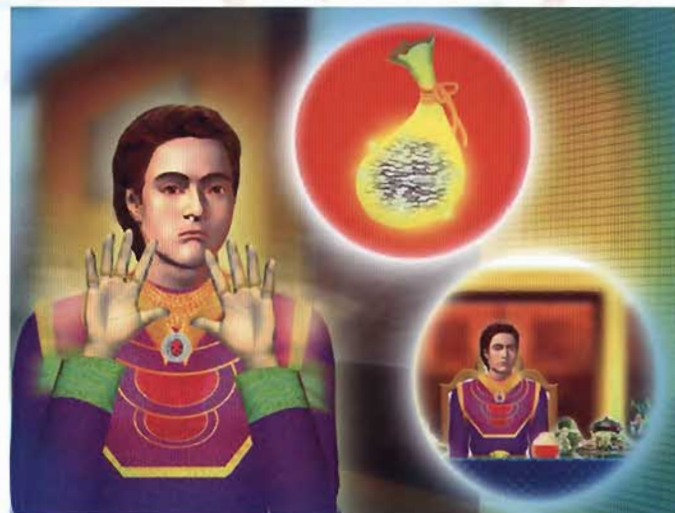
กาละถามว่า “พ่อจะให้เงินผมจริงหรือ”

“จริงลูก” ท่านเศรษฐียืนยันถึง ๓ ครั้ง ว่า “เอาไปเลย ๑๐๐ กหาปณะ ถ้าลูกไปวัด ตั้งใจสมาทานอุโบสถศีล” นายกาละไปวัดเพราะไม่ได้หวังบุญ แต่หวังเงิน ๑๐๐ กหาปณะ คิดในใจว่า เดี่ยวเราจะไปเข้าเฝ้าแล้วได้ ๑๐๐ กหาปณะ ดีใจเดินอย่างเบิกบานไปวัดพระเชตวัน

เดินไปถึงวัด แล้วก็ไปหาที่ร้นรมย์ หามุมสบายนอน ไม่ได้ไปฟังธรรม ไม่ได้คิดเรื่องบุญ เรื่องศีล พระ

บอกให้สมาทานอุโบสถศีลก็เอารับ ๆ ไปอย่างนั้นเอง ที่จริงต้องการรับเงินมากกว่าไปแอบนอน ณ มุมใดมุมหนึ่งในวัดพระเชตวัน ถืออุโบสถ พอถึงเช้าก็กลับบ้าน

พอเห็นลูกกลับมา ก็บอกให้บริวารไปรับ ไปจัดเตรียมอาหาร มีข้าวต้ม หรือมีอะไรก็เอามาเลี้ยงลูกชาย กลับมาจากถืออุโบสถศีลแล้ว บริวารก็นำอาหารมาให้ นายกาละ นายกาละยกมือ ที่ตกลงกันไม่ใช่ตรงนี้ ถ้ายัง

ไม่ได้ ๑๐๐ กหาปณะก็ยังไม่รับประทานอาหาร ได้รับเงินเสร็จแล้วจึงยอมรับประทาน

วันรุ่งขึ้นเศรษฐีคิดใหม่ “ลูกกालะ วันนี้เอาไป ๑,๐๐๐ กหาปณะ ขอนั่งฟังธรรมอยู่ข้างหน้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็เรียนมาสักข้อหนึ่ง จำให้ได้แล้วกลับมาเล่าให้พ่อฟัง นายกालะก็รีบไปวัดพระเชตุวัน ต้องการแค่ ๑,๐๐๐ กหาปณะ ไปถึงก็ไปนั่งหน้าเลยด้วยความเบิกบาน

แล้วก็ตั้งใจว่าจะจำธรรมะข้อเดียวพอ ถ้าจำได้แล้ว ก็กลับเลย

นายกालะฟังธรรมด้วยความตั้งใจว่า เราจะต้องจดจำหัวข้อธรรมที่พระพุทธองค์ทรงแสดงนี้ให้ได้ พระพุทธเจ้าก็ทรงทำให้นายกालะจำไม่ได้อีก เพื่อจะให้นายกालะเปลี่ยนความคิดว่า มาฟังธรรมเพื่อจะเอา ๑,๐๐๐ กหาปณะ ก็ทำให้นายกาละตั้งใจเพิ่มเข้าไปอีก

เราต้องจำให้ได้ ธรรมดาในสมัยนั้น ใครฟังธรรมด้วยความตั้งใจแล้ว ย่อมได้ชื่อว่า เป็นผู้ฟังธรรมด้วยความเคารพธรรมะ คือ ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้งของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติ หรือสิ่งที่เราได้เรียนรู้ว่า มีอะไรบ้างเกี่ยวกับความเป็นจริงของชีวิต แล้วจะปฏิบัติอย่างไร เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตรงนั้น ถ้าไม่ตั้งใจฟังชื่อว่า ไม่ได้ทำความเคารพในธรรม ผู้ที่ตั้งใจฟังธรรมด้วยความเคารพ ย่อมส่งผลให้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน เป็นต้น

พระพุทธองค์ก็เทศน์ลุ่มลึกไปตามลำดับ แล้วก็สูงขึ้นเรื่อยๆ แสดงธรรมสูงขึ้นจากทองทะเลโล่ไปถึงชายหาด ถึงพื้นราบ ถึงเชิงเขา ถึงยอดดอย เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ก็ฟังเพลิน เพราะว่าอยู่ในหัวข้อเดียวกันไม่จบสักที ฟังเรื่อยๆ ก็สบายอกสบายใจ เลยได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน ตอนนี้นายกาละเป็นพระโสดาบันแล้ว

พอวันรุ่งขึ้น นายกาละได้กลับมาที่บ้านของตน พร้อมกับพระบรมศาสดา และเหล่าสาวก ท่านอนาถ

บิณฑิกเศรษฐีเห็นบุตรชายของตนก็รู้สึกชอบใจในอาการ
ของบุตรมาก และคิดว่าวันนี้ลูกของเรามีหน้าตาผ่องใส
เป็นพิเศษ ส่วนนายกาละกลับมีความคิดว่า ขออย่าให้
บิดาของเรามอบเงินให้เราต่อหน้าพระบรมศาสดาเลย
เพราะเราอายจังเลย ที่รับจ้างไปฟังธรรม และขอให้
ท่านปกปิดเรื่องที่เราไปฟังธรรม และรักษาอุโบสถเพราะ
ต้องการเงินด้วยเถิด

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทราบอยู่แล้วว่า นาย
กาละไปฟังธรรมเพราะถูกบิดาจ้างไป ส่วนท่านอนาถ
บิณฑิกเศรษฐีได้สั่งบริวารจัดเตรียมข้าวต้มเพื่อเหล่าพระ
ภิกษุสงฆ์ แล้วท่านก็ได้ถวายภัตตาหารแด่พระสัมมา
สัมพุทธเจ้าพร้อมด้วยเหล่าพระสาวก จากนั้นท่านเศรษฐี
จึงสั่งบริวารจัดเตรียมอาหารให้แก่บุตรของตน

นายกาละก็รับประทานอาหารอย่างสงบ
เสีี่ยมซึ่งแตกต่างจากวันก่อน ต้องรับเงินก่อนถึงจะรับ
ประทานอาหาร เมื่อพระพุทธรองค์และเหล่าพระสาวกฉัน
ภัตตาหารเสร็จแล้ว ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจึงสั่งให้

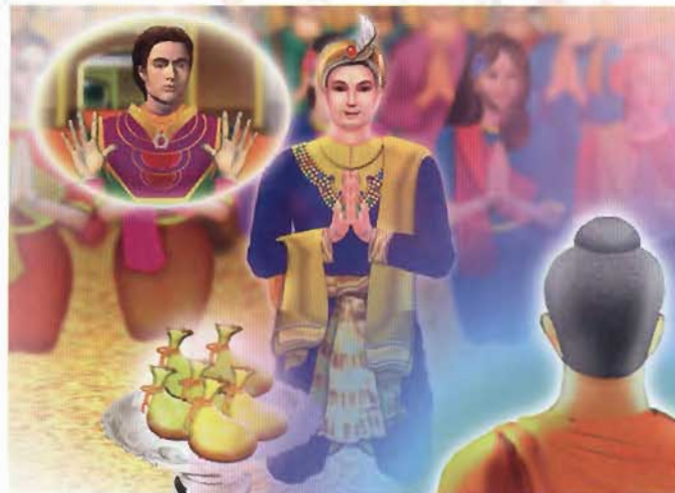

บริวารนำเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะ มาวางไว้ต่อหน้านาย
กาละ แล้วก็กล่าวว่า “ลูก ลูกกาละ นี่คือ เงิน ๑,๐๐๐
กหาปณะตามที่พ่อได้สัญญาเอาไว้”

นายกาละเห็นบิดาให้ทรัพย์ต่อหน้าพระพุทธเจ้า
ก็อาย จึงกล่าวว่า “ผมไม่ต้องการเงินหรอก”

“รับไปเถอะลูกก็เรตกลงกันอย่างนั้น”

“โปรดได้วางเอาไว้ตรงนั้นก่อน แล้วโปรดอย่า

พูดต่อด้วย พ่อสุดที่รัก”

แต่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีกลับกราบทูลพระพุทธ
องค์ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เปล่งด้วยเสียงสดใส
“วันนี้ข้าพระองค์รู้สึกภูมิใจในตัวลูกชายมาก เพราะเขา
มีท่าทางดูดีเป็นพิเศษกว่าทุกวัน”

พระบรมศาสดาทราบอยู่แล้ว แต่ก็ทรงถามเพื่อจะ
ปรารภเหตุให้ได้แสดงธรรม “อะไรหรือท่านเศรษฐี เรื่อง

อะไรหรือ” เลยนั่นหนักเข้าไปอีก

ในวันก่อนข้าพระองค์ได้บอกบุตรชายว่า “ถ้าเจ้า
สมาทานอุโบสถศีลแล้วไปวัด จะให้เงิน ๑๐๐ กหาปณะ”
อยากมุดแผ่นดินหนีจัง “พอวันรุ่งขึ้นเขากลับมายังไม่ได้
รับเงินก็ไม่ยอมรับประทานอาหาร” แฉงรายละเอียดอีก
ตายทำไงดี “แต่มาวันนี้ข้าพระองค์ให้เงินแก่บุตร แต่เขา
กลับไม่ต้องการ”

“ใช่แล้วท่านเศรษฐี บัดนี้บุตรชายของท่านได้
บรรลุลโสดาปัตติผล ซึ่งประเสริฐกว่าสมบัติของพระเจ้า
จักรพรรดิ ประเสริฐกว่าสมบัติใด ๆ ในเทวโลก ตลอดจน
ถึงพรหมโลก” เรียกว่าในภพทั้ง ๓ สมบัติใด ๆ ทั้งหมด
ไม่ประเสริฐเท่ากับการบรรลุธรรม เพราะบุคคลที่บรรลु
โสดาปัตติผลย่อมเป็นผู้ที่ปิดประตูบาปได้ แล้วจะเกิด
อีกไม่เกิน ๗ ชาติเป็นผู้มีคติแน่นอนคือหลุดพ้นจากวัฏฏะ

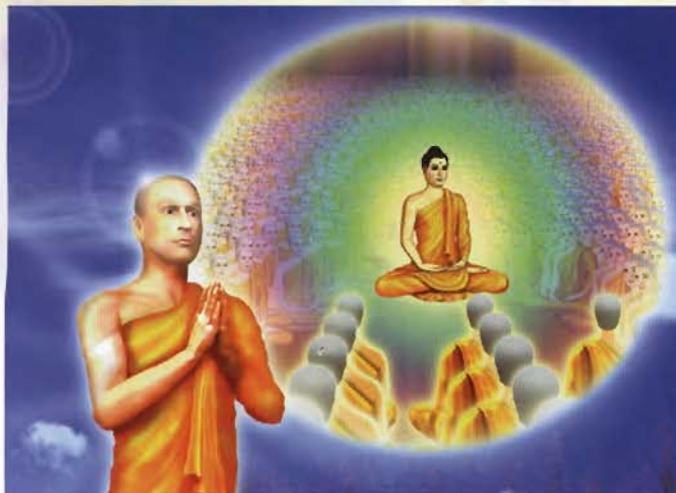
ส่วนความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิได้ปกครองทวีปทั้ง ๔
ที่อยู่รอบเขาพระสุเมรุ นั่น เมื่อสวรรคตแล้วย่อมไปสู่สุคติ
เสวยทิพยสมบัติ แวดล้อมด้วยเหล่านางอัปสร พร้อมบำรุง
บำเรอด้วยเบญจกามคุณ แต่ก็ยังวน ๆ เวียน ๆ อยู่ใน
วัฏสงสาร ถ้าหากพระเจ้าจักรพรรดิไม่ประกอบด้วยธรรม
๔ ประการแล้ว ย่อมไม่พ้นจากนรก คือ ถ้าทำชั่วก็ยังคงต้อง
ไปอบาย ย่อมไปเกิดในภูมิแห่งสัตว์เดรัจฉาน เปרת
อสุรกาย อบาย ทุกคติ วินิบาต พระเจ้าจักรพรรดิถ้าทำ
ชั่วแล้วก็ต้องไปเกิดในอบายภูมิ ๔

ส่วนพระอริยสาวก แม้จะนุ่งห่มผ้าบังสกุลจีวร ยัง
ชีพด้วยการบิณฑบาตด้วยลำแข้งของตน นุ่งห่มด้วยผ้า
ที่เขาทิ้งแล้ว เอามาซัก เอามาเย็บ เอามาย้อม เอามา
อธิษฐานจิต แล้วก็ยังชีพอยู่ด้วยการบิณฑบาตด้วยลำแข้ง
ของตน แต่ท่านประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ คือ

๑. มีความเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า โดยระลึกถึง
พระพุทธคุณ

๒. มีความเลื่อมใสในพระธรรม โดยระลึกถึงพระธรรมคุณ

๓. มีความเลื่อมใสในพระสงฆ์ โดยระลึกถึงพระสังฆคุณ

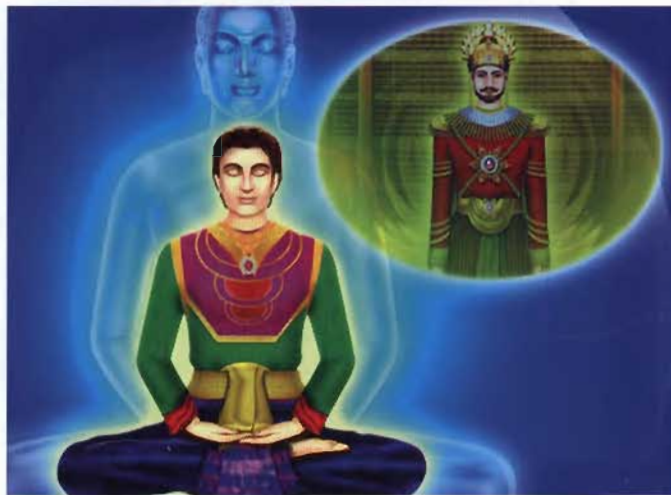
๔. มีศีลที่ไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย

อริยสาวกนั้นจึงเป็นผู้รอดพ้นจากนรก ไม่ไปเกิดในสัตว์เดรัจฉานหรือภูมิแห่งเปรต ไม่ไปเกิดในภูมิแห่งอสุรกาย ทุกคติ วินิบาต

พระพุทธเจ้าท่านพูดเรื่องนรกสวรรค์ตลอด จะกล่าวตู่ ว่า นรก สวรรค์ไม่มี ไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้น พุทธบริษัท ๔ จะต้องมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ เมื่อเรายังไม่เห็นก็ต้องเชื่อพระปัญญาตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปก่อน และหลังจากนั้นเราไปพิสูจน์กัน พิสูจน์ด้วยพุทธวิธี

ดังนั้นบุตรชายของท่านผู้เป็นอริยสาวก ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการ จึงประเสริฐกว่าราชสมบัติของ

พระเจ้าจักรพรรดิด้วยประการทั้งปวง คือ พระองค์กำลัง
จะตรัสบอกกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า ที่บุตรชายไม่
รับเงิน ๑,๐๐๐ กหาปณะ เพราะว่าบัดนี้เธอได้เป็นพระ
อริยบุคคล เป็นพระโสดาบันแล้ว

ในการจบพระธรรมเทศนา ชนเป็นอันมากบรรลु
พระอริยผลทั้งหลาย มีโสดาปัตติผล เป็นต้น

